

Hitelesség

Bír még ez a szó valakinek jelentéssel? A mai világban, ahol mindent tudni és látni vélünk, olvashatunk mindenről és annak ellenkezőjéről? Ahol a szétszórónak diadalmaskodik a terve, hogy már semminek és senkinek sem hiszünk, hiszen az „új világ” építői mindent rombolnak, hiszen addig nem lehetne olyan förmedvényeket állítani, amíg látszanak a klasszikus és maradandó értékek, etalonok. Majd most bebizonyítják, hogy nincsenek időtálló értékek és a sivatagban majd egy vakondtúrás is diadalívnak fog hatni. Nem létezik már hitelesség, miként nincsenek már közösen elfogadott értékek sem, hiszen pontosan azokat kellett legelsőként lerombolni. Sőt, ma már csak olyanban van konszenzus, amiben éppen, hogy nem kellene. Amikor ítélni kell, meghurcolni igazakat, mert „képmutatók” és bűnösöket felemelni, mert csak szegény áldozatok.

Szinte láthatatlanul harapózott el a ragály, ami magát a szót is élve felfalta és marad a mindennek tagadása és csak a tagadásban tudunk közös nevezőre jutni, közös és egyéni kárhozatunkra.

Mi marad ennek a világnak? Ahogy szoktam mondani, a papucsállatka természetéhez térünk meg. A csábítások felé szaladunk, a fenyegetések elől menekülünk. Ebből még világnézetek is születnek.

Ki az a vakmerő, aki ebben a korban mégis megpróbál a látszat alá nézni és ebben a közerővel és gőzerővel teremtetett káosz alatt megtalálni a rendet, ami a hitelességnek a táptalaja minden korokban és mindennek dacára.

A szétszóró világ az ilyenekről is gondoskodik biztatással. Nincs igazság! Nem is gondolva e kijelentés logikai ellentmondására. Vagy éppen sok igazság van, amely kijelentéssel megengedik az alternatív igazságok létezését, amivel szintén az igazság szó jelentésével állnak hadilábon, hiszen az igazság gondos leplezése és elnyomása, ha sok „igazságot” emlegetünk.

Miért olyan közellenség az igazság? Mert sokaknak a világ rendje nem elfogadható, akik más és új rendet akarnak, akik saját igazságot erőltetnének a világra. Előbb sok, kicsi és látszólag ártalmatlan „igazságocskával” homályosítják el az igazságot. Minden igazságot ünnepelnek, még ha ezer ellentmondással is hazudtolják egymást és magukat, de lényeg, hogy tagadják az EGYETLEN igazságot. Majd hirtelen előállnak az igazi hazugsággal, ami aztán az átmeneti kicsiny igazságocskákat is el fogja söpörni, hivatkozva arra, hogy most már, hogy leküzdöttük az IGAZSÁGOT, ideje rendet és fegyelmet teremteni.

De hagyjuk is ezt, mivel még megítélnének, miért gondolom, hogy nálam van az igazság. Maradjunk az igazságot kereső embernél, ami feladatra magától Jézustól kaptunk biztatást, jóllehet ez mindig csak egy jó és fontos törekvésünk marad, hiszen az igazságra nem könnyen jutunk el még Őt követve sem.

Legyünk inkább objektív kutatók, akik a tényekkel, megfigyelésekkel dolgoznak! Ne legyen semmilyen előítéletünk! Ne tételezzük fel az igazság létét sem, indítsunk tiszta lappal! Sem az egyetlen igazságot, sem az alternatív igazságokat se fogadjuk el csak önmagáért vagy mert mondják! Építkezésünk alapja legyen a közvetlen, saját megfigyelések sora, melyek közé logikai módszerekkel tárjuk fel az ok okozati összefüggéseket. Ma már ez is komoly kihívás, hiszen a logika tudománya is elvesztette tekintélyét és egyszerű dolgok közé is lehet teljesen logikátlan összefüggéseket erőszakolni. Például, a békét háborúval kell elérni! Gyermekkori emlékeim vannak egy másik rendszerről, ahol gyakran hallottuk a békeharc kifejezést, amit már akkor is fából vaskarikának tartottam. De mondhatunk ilyet

a vallásháború fogalmára is, ami főleg mai fejemmel teljesen értelmetlen és álságos dolog, még ha létezik is. Ennyi erővel komolyan megfontolhatnánk az „olajat a tűzre” című tűzvédelmi előírást, mert az legalább annyira hiteles és főleg logikus javaslat, mint a fentiek.

Aki mégis a logika útját választja, az eljuthat oda, hogy életében halmozódnak egy nagy kirakós játéknak az elemei, amelyek még nem függnek össze átfogóan, de önmagukban kezdenek bizonyos rendet és értelmet kirajzolni, kisebb csimbókókba összetapadva. Ha vállalják az áldozatot és elnyerik azt a kegyelmet, hogy nem csak szomszédos puzzle darabkákat képesek észben tartani, majd illő párt találva összeilleszteni, hanem egy létráról keresik az egyes mozaiktöredékek nagyobb mintázatot alkotó kapcsolódását, akkor már korán megsejtik, hogy itt egy és nagy koherens rend rajzolódik ki, amit az egyes részletek csak sejtetnek, de önmagukban kevésbé tudnak leírni, sőt olykor még ellentmondásban is látszanak. Minél magasabbról nézzük az egyre nagyobb képet, annál inkább feloldódnak az ellentmondások, mert a „részigazságok” olyan keretet és kapcsolatot nyernek, amely kisimítja az addig ellentétesnek látszó dolgokat és elemeit még nagyobb hatóerővel ruházzák fel. Akkor szemünk láttára kiderülhet, hogy olykor aprónak, jelentéktelennek látszó kis igazságok, melyekért a hétköznapi ember le sem hajol, mekkora átfogó rendnek a megdönthetetlen sarokkövei és megsértésüktől vagy csak figyelmen kívül hagyásukkal egy világ omolhat össze.

Szóval a hitelességnek a mércéje ne feltétlenül a forrás legyen, az ember, a könyv, amelyeket különösen a mai világ kivétel nélkül elhiteltelenít. Mondják, hogy a Szentírást emberek írták, ezért nem lehetnek Isten üzenetei, ráadásul tele lehetnek sajtóhibákkal, fordítási bakikkal és félreérthető fogalmazásokkal. Márpedig, ha nem hiteles minden egyes betűje, hogy vehetnénk alapul? Marad a jó öreg elutasítás, tagadás. Ma már a szó szoros értelemben is csecsemőket öntünk ki a fürdővízzel. De embereket is kapunk rajta, hogy vizet prédikálnak és bort isznak, vagy éppen csak tévednek, senki nem csálhatatlan és tökéletes. Lerombolunk minden Írást és személyt, kaput nyitva minden más eszement és valóban fals és rosszhiszemű üzenetnek. hogy olyan istenek emelkedését szolgáljuk, akik aztán csálhatatlanok, tévedhetetlenek lesznek és tőlünk (a világban csak tébláboló emberektől) kapott hatalmukban és dicsőségükben már azt sem lehet szólni, hogy voltaképpen, meztelen a király! De legyünk képesek a szemétdombon is megtalálni a kincset és mikor azt mondja mindenki, hogy bolond likból bolond szél fú, mégis felismerjük a váratlan helyről, környezetből, embertől származó igazságmorzsát, legyünk képesek leporolni és vitrinbe helyezni, de ettől még a szemétdombot ne tegyük természetvédelmi területté!

Valahogy Isten olyan életet adott nekem, ahol nem a hiteles, példás életekből nyertem főleg tanulságaimat, ezért nagyon példaképeim sem voltak, viszont rengeteg csetlő, botló, bűnös vagy beteg ember vergődéséből és hasztalan igyekezetéből, szenvedéséből voltam szerencsés meríteni. Ilyenformán, mindenki példaképpé vált számomra azzal, hogy akár akaratlanul, balgaságból vagy rosszindulatból a világ rendje ellen vétett és ezt engedte nekem meglátni következményeivel. Természetesen nem csak negatív példákat láttam, de anélkül, hogy érdemeiket kisebbítsem vagy a bűnösöket megítéljem, eszembe jut Jézus: „bár gonoszak vagytok, mégis tudtok jót adni gyermekeiteknek” Mt. 7. 11..

Még az Írások, szent embereinknek a szavait is így ajánlom mindenki figyelmébe. Nem azért kell rájuk építkezni, mert dogmák, hanem mert saját kezeink között alkalmasak lehetnek ennek a világnak a rendjének a tudatunkban történő felépítésére. Ha nem építkezünk velük, csak olvasgatjuk és

ernyedten átengedjük elménken, abból nem épül meg az a kastély, ami megvéd, megtart és éltet minket.

Templomlépcső, 2023. december